

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὁ γέρος ὁ χρόνος εἶναι
κί' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθήναι.

Ἔτος ἐνενηντα δύο καί με χίλια ὀκτακόσια,
ἔτσι ἠμῆρθεψε τὸν χρόνον ἢ ποιητικῆ μας γλῶσσα.

Τῶν ἔρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἔβδομάδα — μόνο μιά φορά θά βγαίῃ
κί' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κί' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θά δέχομαι — γιὰτι λεπτά δὲν ἔχωμε,
καί ὅταν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καί εἰς τὴν ἀλλοδαπήν,
καί εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δίχως νάζια κί' ἐντροπήν,
Συνδρομῆ γιὰ κάθε χρόνον — φράγκα δώδεκα καί μονο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καί ὅτ'ό χροί.
Κί' ἓνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἔγινες συνδρομητῆς,
κί' ὅποτε τὸν παρὰ δὲν δίδει — θά τὸν φάη μαῖτρο φίδι.
Γράμματα καί συνδρομαί — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καί τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιά δεκάρα.

Τὸ Ἀπριλίου πέμπτην κί' εἰκοστήν
κί' ἐπάνοδος Ἐθνάρχου θαυμαστή.

Τρακόσα τέσσαρα κί' ὀγδόνα,
ἀστραπτε, θόδωρε, καί βρόντα.

Λόγος πρὸς τοὺς Πατρινοὺς
τῆς γερᾶς Δεληγιαννοῦς.

Τόπο τόπο ὅταν Ἐθνάρχη, ποὺ τοῦ λέγονται μερικοὶ
πὼς χρειάζετ' ἐπισκέψεις φρενολόγων λατρῶν,
κί' ὅλοι γύρω μου ἔλατε καί σταθίτε πανοικίε,
Ἀχιλλεὺ καί Κουμανζιώτη καί οὐ Κάτων τῶν Πατρῶν,
καί με στέφανον στεφθήτε νέας δόξης ἀτίδου...
τὸ σφαιρίδιον βυμετε... ἔλελετο τοῦ σφαιριδίου.

Εἰς τὸ Ἄργος ταύρα σκοοῦρα καί ὅτ'ὸ Νάυπλιον συγχρόνως,
ὁ καλὸς ἀνεψιός μου με δὸς τρετὶς κί' ἐδέχθη μόνος,
ἀλλ' ἐγὼ σκαφθεῖς τὰ πάντα, ποὺ μ' εἰδίδαζεν ἢ πεῖρα,
ἔχωνς μυρωδιά νὰ πάρουν τὰ βρεμμένα μου ἐπῆρα,
καί ὅτῃν Κόρινθον πηγαίνα με τὸ βῆμα μου ταχῶ
καί μοῦ ἔγιν' ἐκεῖ πέρα τρομερὰ ὑποδοχή.

Καί τὴν Κόρινθον ἀφήσας ὅτ'ὸν Σουλιάκαστρον ἐπήγα
καί μοῦ εἶπαν κί' ἐκεῖ πέρα καί τοὺς εἶπα οὐκ ὀλίγα,
κί' ἀπ' ἐκεῖ πρὸς τὴν Ἀκράταν κί' ἀπ' ἐκεῖ ὅτ'ὸν Δικαιοφτό
καί τοὺς εἶπα ὅτ'ὰ Ταμεῖα πὼς δὲν ἄφρατα λεφτό,
κί' ἀνταπήντησε ὅτ'ὸν λόγον τοῦ Ἐθνάρχου ἐν σπουδῇ
ὁ υἱὸς τοῦ πρὶν Δημάρχου, ὁ Μπομποκόος δηλαδῆ.

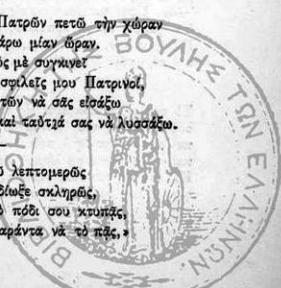
Ὅτ'ὸν Ριζόμυλον ἐπίσης, κόσμος, ζῆτον καί λοιπά,
καί μ' ἐφοσκώσαν με ρῶζι, με πλάφι καί λαπα,

κί' ὅλους κί' ἔλας προσφωνήσας κί' ἔλα θύσας κί' ἀπολύσας
καί τοὺς τσούσους δολορράφους ὅτ'ὸν Ριζόμυλον ἀλέσας,
ἔξεκίνησα κί' ἐπήγα εἰς τὴν πόλιν τοῦ Ἀγίου
νὰ λαλήσω περὶ δόλων καί κοπιὰς τοῦ Ἀγέλου.

Θά γνωρίζετε βεβαίως πὼς μ' ἐδέχθησαν ἐκεῖ...
μ' ἐξεκούσαν κλαρίνον καί ζουρνάδιον μουσική,
κί' ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θριάμβου καί τοῦ τσούσου μεγαλείου
μοῦ πετοῦν γυναίκες κί' ἄνδρες τριαντάφυλλ' Ἀπριλίου,
ἀπ' ἐμπρός μου ἀστρος κρῖνος κί' ἀπ' ὀπίσω μενεξέ,
εἶχα γίνει περιδῶλι καί σωστὸς Ντολμὰ - Μπαξέ.

Καί τὸ Ἄγιον ἀφήσας ὅτ'ὸν Πατρῶν πετὼ τὴν χώραν
μὲ ἀπόρταν γενναίαν νὰ παρλάρω μίαν ὥραν.
Ἦ λαμπρὰ ὑποδοχὴ σας ἀληθῆς με συγκαίε
καί προσέλαθετε με πρόμον, προσφιλεῖς μου Πατρινοί,
εἰς μεγάλους λαθουρήθους προδοτῶν νὰ σὰς εἰσάξω
καί ὅτ'ὰ πόδιμα νὰ σὰς λῶσω καί ταυτῆ σας νὰ λυσάσω.

Θά γνωρίζετε βεβαίως παρ' ἐμοῦ λεπτομερῶς
πὼς Γεώργιος ὁ πρῶτος μ' ἀπέλιξε σκληρῶς,
πὼς μοῦ εἶπε ἐκεί μοι, μὴ τὸ πόδι σου κτυπᾷς,
δὲν σ' ἀνίω τὸ χρυσάφι ὅτ'ὰ σαράντα νὰ τὸ πάς,

πώς αδικούς τα παπούτσια εις τὸ χέρι μου ἔπιτρα
κί' ἔξεμάνη τῶν Ἑβραίων καὶ Τρικοῦπθῶν ἡ σπατρά.

Θά γνωρίζετε βεβαίως καὶ τὰ πρὶν καὶ τὰ κατόπιν,
πὺς ἡ παῖσις μου ἔκεινη ἐξηγγήθη ὅτιν Ἐβρώπινη,
πὺς ἐσχίσθ' ἡ πρὸ αἰῶνων τῆς Ἑλλάδος ἱστορία,
πὺς κί' αὐτὸς ὁ Ματζουράνης μὲ παρατίησε στὰ κρύα,
πὺς ἀκόμη τοῦ θυμοῦ τοῦ δὲν ἐγύθησθεν ὁ λόγιος...
νὰ σ' ἐδάγκωνα ὅτ' οὐδένα Μαντζουράνα ὅτ' οὐ κατώγι.

Θά γνωρίζετε κί' οἱ Ἕλληλοι πὺς μοῦ γράφουν οὐκ ὀλίγα,
πὺς ἐφύοντο ἀπὸ στέρκο εἰς τὴν Τρίπολι σὺν ἴηγα,
ποίαν ὕψωσα σημαίαν, πὺς μ' ἐδέχθησαν κί' ἄλλοι,
πὺς ἀγρίως ἐβρυχήθη κί' ἡ Γαλλόφων Κερκαλοῦ,
καὶ πὺς ἤκουσε κί' ἔκεινη κλονισμοῦς κί' ἀνατροπᾶς
καὶ μ' ἐβιάσθηε τοῦ Δήμου Νυμφασίας ὁ παππᾶς.

Τὸ σφαιρίδιον κρατεῖται... ἔλασθ' τοῦ σφαιριδίου...
δὲν ἐκόπη ἡ τόση φόρα τοῦ μεγάλου μου σταδίου.
Τὸ σφαιρίδιον ἄς εἶναι τὸ σπαθὶ τοῦ πατριώτου,
κί' ἂν κί' ἐγὼ συνευδασθῆν μὲ κοπέλι τοῦ προδότη,
ἀλλὰ τοῦτο μὲ δοξάζει, ἀλλὰ τοῦτο μ' ἄνυσι,
καὶ θά κἄνω τοὺς προδότης νὰ χορεύουν ὅτ' οὐ ταψί.

Τὸ σφαιρίδιον κρατεῖται... κινουμένου ὁ θεσμοί...
τὴν ἐδάφη συγκλονίζου ἀκατάπαυστοι σεισμοί...
τὸ σφαιρίδιον ἄς εἶναι τὸ ἐν μέρει καὶ καθόλου,
τὸ σφαιρίδιον ἄς εἶναι μίᾳ σφαίρα πυροβόλου,
κί' ἄς ἠχίση κί' ἄς κτυπήσῃ μ' ἕνα βρόντον βροντερῶν
πάσαν σφαίραν ὀπισθίαν δολοφάνων δολοφάνων.

Τὸ σφαιρίδιον κρατεῖται... ὅτ' Ἐθνάρχη τούτου δότε...
τὰς λευκάς μου φαβορίτας οὐδασθῶν, πατριώται...
Κόψετε μὲ τούτο μόνον καὶ τὸν Στέμματος τὸν βήχα
πρὶν τῆς ἀσπρας μου παραμπέτασι νὰ μαθήσω τρίχα τρίχα
καὶ ὅτ' ἄς χέρι σας τῆς δόσω νὰ τὴν πλέξετε Κορδόν...
τὸ σφαιρίδιον κρατεῖται... τὸ σφαιρίδιον σκοτίνει.

Ὅτ' ἂν κατήφορο πὺς ἴηρα τρανεψάφουλα μοῦ σπέρνουν...
συγκινουμαι, συμπολίται, καὶ τὰ δάκρυα μὲ πέρνουν,
ἀλλ' αὐτὰ τὰ δάκρυα μου θά γενουν οὐκ ἀνάσας,
ὅτ' ὅπου πᾶς Ἑβραῖος θά πηγὴ οὐκ ἀνάσας.
Διζώστε με νὰ σὰς διζώω, πάψετε με νὰ σὰς πάψω,
δέσατέ με νὰ σὰς δέσω, κλάψετε με νὰ σὰς κλάψω.

Κλαίω κλαίω σὺν ἔθνάρχη καὶ γι' αὐτὸ μὲ συγχωρεῖτε,
καὶ τὰ πόσα δάκρυα μοῦ εἶναι τόσο μαργαρίται.
Ὅταν εἶθω καὶ πατήσω εἰς ἐδάφη λατρευτὰ
δὲν ἔμπορὸν νὰ τὰ κρητῆσω, ρουμολοκισμῶν κί' ἀπ' αὐτὰ.
Κλαίω κλαίω, συμπολίται, πλησιέστερον ἔλατε
καὶ τὰ ματρά δάκρυά μου μὴ σὰς κάνουν νὰ γελάτε.

Τὸ σφαιρίδιον κρατεῖται εἰς τὰς χεῖρας προπετιῶς,
οὐδ' ὁ τίτλος τοῦ Ἐθνάρχου δὲν μὲν εἶναι ἀριστός,
καὶ σηκώνονται ὅτ' οὐδὲ δόξα, πόλεσι καὶ χωρῶν
οὐδὲν γίγανται μὲ λέγουσι καὶ τὸ ἄστρον τοῦ Μωρῆ.
Κί' ἀλλήλους τοιοῦτος εἶμαι κί' ἀπ' ἐμπρὸς μου κί' ἀπ' ὀπίσω
φῶς ἤλιου θά σὰς δώσω, πῶρ καὶ λάβαν θά σκορπίσω.

Φέγγω φέγγω, λάμπω λάμπω, καὶ σκοτίζεται ὁ Θρόνος,
εἶμαι Πούλια, εἶμαι Ἄρση, εἶμαι Σάριος καὶ Κρόνος,
εἶμαι Ἄρκτος, Κασσιόπη, πρῶτον ἄστρον καὶ πλανήτης,
εἶμαι... εἶμαι Γαλαξίας, ἀερόλιθος, κομήτης,
Ἐκατόγχευρ, Κύκλωψ, Γίγας, Γαργαντούας καὶ Γοργὸν,
καὶ πρὸς στάσεις κί' ἀνατροπᾶς ἀκατάβλητος ὄργον.

Εἶμαι... εἶμαι... τί δὲν εἶμαι;... ὁ καθεὶς ἐμπρὸς μου νάνος,
εἶμαι Βροῦτος, Σουμαβάκινας, Ναπολιέν, Ταμερλάνος,
εἶμ' Ἐθνάρχη καὶ Μονάρχη καὶ Στρατάρχης καὶ Σχολάρχης,
εἶμαι Πάππας καὶ Ποντίφης καὶ παππᾶς καὶ Πατριάρχης.
Ἐσπᾶνίση εἰς τίτλους τὴν οὐσίαν μου ἀσώτως
ἕως δευτοῦ εἰς τὸ τέλος κατανήγως Δὲν-Κισσῶτος.

Μὰ πηγαίνετε ὡς τόσο, συμπολίται μοῦ, νὰ φάτε,
καὶ ποῖσι δὲν ἀμφιβάλλω πὺς τῆς πεῖνας θά φοφάτε.
Τί συμβαίνει ὁσάντερὰ σας ὁ ὀδοῦρος γνωρίζει,
μὰ κί' ἐμὲ σπουδαία πεῖνα Παιουσιῶν μὲ θερίζει,
καὶ τὰρκοῦθι δὲν χορεύει δταν εἶναι νηυσικό...
καλὴν ὄρεξι, πολίται, ὅτ' οὐ καλὸ σας σημάδι.

Κί' ὅταν πλήρη ἀσθανθῆτε τὴν κενὴν σας τὴν γαστέρα
μὲ φανούς καὶ μὲ λαμπάδας νὰ ἐναλλάθῃ ἔθω πέρα,
καὶ ν' ἀκούσετε χορτάτοι ἀπὸ τούτων τὸν ἐξώστην.
τὸν χορτάτον γίγαντά σας, τὸν χορτάτον λαοσώτην.
Ἐλελεθ' τοῦ σφαιριδίου... δύο λόγους θά σὰς βγάλω...
γὰρ τὴν ὄρεξι τὸν ἕνα, γὰρ τὴν χώνεψι τὸν ἄλλο.

(Εἶπεν αὐτὰ ὁ Θεοῦρος κί' ἀμύσιος δλ' ὁ φίλοι
ἐπήγαν καὶ τοῦ φῶλσαν γοναπιστοὶ τὸ χέρι,
κί' ὁ Θεοῦρος τὸ κούτελο τοῦ καθενὸς ἐφείλι
καὶ τὸν λαὸν δὲν ἔπαυε θακρῶν νὰ συγγαίρη).

Δεύτερος λόγος πρὸς Πατρινοῦς
τῆς Ἐθναρχίνας Δεληγιαννοῦς.

Ὁ μεγάλος σας Ἐθνάρχη κί' ἔκ δευτέρου προσφώνει
τόρα πούλθε εἰς τὸ κῆρ, προσφίλιε μου Πατρινοί.
Πάλι μορῶχται νὰ κλάψω κί' εἶμι δέσαστέ μου μαντοῖλια,
πᾶσι κλαίω καὶ σπαράζω καὶ μ' ἀνδῶν τὰ καντοῖλια.
Εἶναι ἔτην πρὸς τὸν τόπον τοῦ Ἐγγλέζου ἡ μερὶς
κί' ἕνας μόνον εἶναι ντόπιος... ὁ Ἐθνάρχη Θεοῦρος.

Εἶναι ἕνος ὄμοιος πίνει ἀγελᾶθων ξένων γάλα
κί' οὕτε δάκρυα δὲν χύνει σὺν κορμῆλα μεγάλα,
εἶναι ἕνος ὄμοιος χάσκει καὶ τὸν Ἀνακτα τιμᾶ,
εἶναι ἕνος ὄμοιος ἄληθ βαρβαρίλα δὲν βρωμᾶ,
εἶναι ἕνος ὄμοιος εἶμι μὴ μοῦ ἄπτο τὰ βαρραὶ
καὶ βλαχουλᾶτους δὲν βᾶει καὶ τωραῖχια δὲν φορεῖ.

Εἶναι ἕνος καὶ προδότης ὄμοιος στένει σὺν καθῶν
καὶ δὲν κάνει τὸν ἀνάρχη καὶ ποτὲ δὲν ξεσπαθῶνι,
εἶσαι ἕνος καὶ προδότης καὶ σοῦ λένε εἶμι ἐπράδα
σὺν σοῦ λαίχη Κορομάντζος, σὺν δὲν ἐχῆν ἕναν Κδέδα,
εἶσαι ἕνος καὶ τὸν ξένων τρὶς γενότερος ἀκόμα
σὺν δὲν ἐχῆν Καληστέρη κί' ἕναν Κάτωνα ὅτ' οὐ κόμμα.

Είναι ξένος εποιος χάχαα κάθε τόσο δὲν 'μιλεῖται καὶ 'στὸ κούτελο τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλο δὲν φιλεῖται, ποὺ δὲν κόβει μὲ μπαλτάδες καὶ χασάπικα μαχαίρινα γιὰ τὸ πῆδημα τοῦ φύλλου τοῦ γοβάρια καὶ τὰ χέρια, ποὺ μὲ λέξεις δὲν ὀφρῖται ἀλλ' ὅθως 'Ελληνικάς καὶ σημαίας δὲν ὀφρῖται σὰν κ' ἔμένα Γαλλικάς.

Εἶναι ξένος καὶ προδότης καὶ τὸ κράτος κηλιδώνει εποιος φαύει σὰν τὴν λέπια καὶ τὴν ψῶρα τὸ Κορδόν, ποὺ συχνὰ δὲν ἀναφέρει τῶν προγόνου του τοὺς τάφους καὶ τρυγῶρα του δὲν βλέπει μυστικούς μηχανογράφους, εἶναι ξένος ὅστις κλαίων δὲν 'μιλεῖ γιὰ τὰ ὄστα του, εἶναι ξένος καὶ μοσέλλην εποιος εἶναι 'στὰ σωστά του.

'Ο καθένας εἶναι ξένος κ' ἔθνικος 'Ισκαριώτης κ' ὁ Ἐθναρχῆς μόνος 'Ελληνας καὶ μονάχος πατριώτης. 'Ὡς τοιοῦτος δὲν κοιμοῦμαι, δὲν σχολάζω, δὲν ἀργῶ... τῆς θερμῆς φιλοπατρίας τὸν ἴον καλλιερῶ, κ' ὁ πῶθον νὰ λάβῃ τίτλον πατριώτου ζηλευτοῦ ἄς προσέβῃ νὰ τοῦ κάμω τρεῖς ἐνέσεις ἐξ αὐτοῦ.

'Ο Ἐθναρχῆς εἶναι μόνος ὁ φρουρὸς τῆς ἱστορίας κ' ὁ Παστῆρ καὶ ὁ Παμπούνης τῆς σωστῆς φιλοπατρίας, καὶ εἰς εποιον ὁ Ἐθναρχῆς τὸν ἴον τοῦ ἐμφυσῆ δαιμονίζεται ἀμέσως καὶ φρενιάζει καὶ λυσσῆ, κ' ὁλος γύρω του προδότης καὶ ψυλάττιδας τοὺς βλέπει κ' οἱ ἀπάτριδες φωνάζουν ὅτι δέσιμο τοῦ πρέπει.

Θέλω κ' ἄλλα νὰ παρλάρω γιὰ τὸ τούτο καὶ 'λγο, μὰ βαρβάτε, συμπολιταί, καὶ βιάσονται νὰ φύγω. 'Στάς κλεινὴς Ἰσταφάνους ἀπ' ἐδῶ πηγαῖνον Ἰσα καὶ παστεῶ κ' ἐκεῖ πέρα νὰ μὲ πιάσῃ νέα λύσσα, κ' ὅσα ἔσκουσα 'στὰς Πάτρας καὶ τὰ πῶ καὶ 'στὰς Ἀθήνας καὶ καρδίας νὰ θερμάνω παγωμένας καὶ λιθίνας.

Πρὸς Θεοδωρὸν ὁ Φασουλῆς
μεστὸς ἀγάτης καὶ χολῆς.

Καλῶς τὸ τάστρο τοῦ Μωρηῶ κ' ἀμάν, Χριστέ, κ' ἄς φέγγ... σὰν τί στεφανί, Θεοδωρή, κανένας νὰ σοῦ πλέψῃ; Τίτλους κ' ἐπιτάρα γιὰ σὲ κανεὶ δὲν λογαριάζει, ἦλιο φεγγάρι νὰ σὲ πῆ καὶ τοῦτο σοῦ ταριάσει. 'Ἐοῖ 'στὴ γῆ δὲν ἔπρεπε ἀδικῶς νὰ σαπίσης, ἀλλ' ἔπρεπε ἀπὸ 'ψηλά τὸ φῶς σου νὰ σκορπίσης.

Καλῶς τὸ τάστρο ποδοῦσε κ' ἔπρεπε κουντρούβλια, ὁ προσωρεῖ κ' ὁ Φασουλῆς 'στὸν γόβισο καθεδρία. 'Ἐμάθαμε πὺς ελαμφῆς 'στὴν Τριπολι κ' ἄλλο, ἔμαθαμε πὺς ελαμφῆς κ' ἐκεῖ 'στὴν Κερκαλοῦ, ἔμαθαμε πὺς ελαμφῆς καὶ 'στὰς ἐνδόξους Πάτρας καὶ πόσο φῶς ἐσκόρπισε πρὸς τοὺς Κορδοβιλάτρας.

'Ὅ! δὸς μου, Τσάρε τοῦ Μωρηῶ κ' ἀνίσπερο ἀστῆρι, νὰ σοῦ φιλήσω τὰ κομπο καὶ τὸ κομμένο χέρι. 'Ὅ ἦλιε μου καὶ Τσάρε μου καὶ τζόγια μου χρυσῆ, τὸ κούτελό μου φίλησε, παρακαλῶ, καὶ σὺ,

κ' ἂν ἔβιναν τὰ μάτια σου πικρῶν θακρῶν ρεῖθρα μὲ τὰ 'δικά μου Σιλωάμ γεμάζει κολυμβήθρα.

'Ὅ σὺ 'Ἐστία τοῦ φωτός καὶ μόνε πατριώτα, διέδωκε τὸ σκότος μας καὶ μὴ λυπάσαι φῶτα. 'Ὅ 'Ελληνας ντόπιος καὶ σωστέ, ποὺ μόνος φύλαξ εἶσαι τοῦ προσφιλοῦς Συντάγματος καὶ καθένας θεομοῦ, κ' εἰς τὸν ἀνάσθητον ἐμὲ μὲ τὴν πνοῆν σου χῶσε ἐκεῖνο τὸ μικρόδιον τοῦ πατριωτισμοῦ.

Τὰ κούτελά μας φίλησε, Γορτῶνιες Σατραπῆν, καὶ μάτες καὶ μοῦτες φιλήματα κ' ὀμόνια κ' ἀγάπη. Τοὺς λόγους ποὺ 'σαμπούνησε 'στοὺς ἔξω πατριώτας 'πὲς τοὺς κ' ἐδῶ, Χρυσόστομοι, καὶ σπάσε μας ταυτιά, μὰ νὰ μὴν πάθῃς πρόσθε δουλειὰς μὲ τοὺς προδότης κ' ἐκεῖ ποὺ εἶσαι Σείριος γενεῆς κολορωτιά.

Λένε κ' ὁ Τσελεπίτσαρης πὺς σοῦχει μαλλωμένα καὶ 'στοῦ Μυλλάρδου τρυγυρῆ τὸ σπῆνι βλοένα. Κ' ἐκεῖνος ποὺ σ' ἔλατρευε θερμῶς καὶ παραφύρας τῆς βρακοζῶνας μούτῳσε καὶ τὰ Κορδῶνα ελα, γιὰ τὴν κ' αὐτὸς ὁ τσαρουχῆς καὶ πρὶν σημαιοφόρος δὲν ἔχει 'στὸ τσαρουχῆς του νὰ βάλῃ μεντίσιόλα.

'Ὅ Γίγα σὺ, κατάσφαξε τῶν μαρῶν τὸ στίφος μὲ 'Αρμποῦλο Λεμονῆ τυραννοκτόνον ἕτροφ. Συνωμοσία κατὰ σοῦ καὶ πάλιν ἐξυφανέται, ὁ δὲ Μυλλάρδος ἄρχισε σὰν πρῶτα νὰ φουσκῶναι, κ' ἐκεῖνο τὸ Κορδόν σου, καθὸς ὡς τώρα φαίνεται, μὲ τὴν μαυρία θὰ γενῆ τῶν παπουτοῦν Κορδόν.

'Αδικημένε Θεοδωρή, τραχῆσος ἀμολήσου κ' ἀτράχλιασε τὸν Ράλλη σου καὶ μετ' αὐτοῦ φιλήσου, κ' ἀπό τοῦ κράτους σήμερα σαλεύουν οἱ θεσμοὶ τὰ φασκάλια σὰς πόρνοι ἄς γίνου ἀσπασμοί, καὶ σὰν τρυγόνια καὶ οἱ δροῦ πετάτε γοργοτρώτα, ὅπου νὰ λέγγῃ ὁ καθεὶς ἐμφορὴ χαρὰ 'στὸν ἔρωτα !...»

Κύττα τὸν Λεωνίδα σου, τὸν δεύτερον ἀστῆρα. ποὺ ἔχασε τὸν δρόμο του κ' ἐξέπεσε ἐδῶ πέρα. 'Ἰβου κ' αὐτὸς μὲ τοὺς λοιποὺς βαρεῖ τὸ τομπελάει καὶ καθὲ ὑποψήφιος κοντὰ 'στὸν ἄλλον στέκει νὰ φασκάλωσῃ ἔτοιμος καὶ νὰ φασκαλώσῃ... τέτοιος χρυσὸς Συνδυασμὸς νὰ μὴ σοῦ βασκαθῇ.

Κύττα τοὺς Νικολῆδες σου καὶ τὸσους μαργαρίτας, ποὺ τώρα μὰς ἀπέδειξαν πὺς καὶ μὲ Σαρματεῖτας δταν ἡ χρειαὶ τὸ καλῆ συγχρόνως 'Ιουδαῖοι, καὶ ἐλ' αὐτὰ ἀφελόνται 'στὴν συνειτῆν σου πρόνοιαν, καὶ τὴν ἀφρασίωσις κ' ἀγάπη τοὺς συνδέει, ὅπου σχαίνεται κανεὶς τὴν τῶσπν του ὀμόνιος.

Τὸ κνηφόρον ἄριμα σου πρὸς ὄδεξαν τῶν αἰώνων τὸ σέρνον ἀβρωπαλόγα μὲ δροῦ ποδάρια μόνον,

και τὰ λυμένα των λουρά κρατείς υπερηφάνως
ἐνθὺ τὸ Στέμμα τὰ λουρά μαζεύεις τὰ δικά σου,
και σὺν Ἐθνάρχῳ χαριετὸς και σὺν ρεπουμπλικάνως
τετράποδα και ἐπιποδα μὲ τὴν ρεπουμπλικὰ σου.

Τοῦ σφαιριδίου ἐλελεο!... Ἐθνάρχα, εὐ παρῶσθης
ἐν μίῳ τῶσῃ κυκλικῆς τοῦ Ἀπριλίου ζῆσθης.
Πίστην μὰς λὰς νὰ ἔχωμεν τὸν ἄσπρον κορυφήν σου
ὡς κόκκον ἐκ ἀνάπτως, Γερτύνε Σατράπη,
πιστεύει ὁμιος ὁ καθεὶς σὺν βλέπῃ τὴν μορφήν σου
πὸς ἐπαρκακάμωμε μὲ τοῦτο τὸ σινάπ.

Μὰς λὰς πὸς ζῆνοι ὑράνοι θ' ἀλλάξουν τὸν Χριστὸν μὰς
και θὰ βυζάζουν λαίμαργα τὸ γάλα των μαστῶν μὰς.
Ἄν κ' ἔγω ἀδελφὸς τοὺς μαστοὺς, ὁ ἄσπρον τραμουνάνα,
και δὲν ὑπάρχει κίνδυνος νὰ γίῃ παραμάννα,
μὰ πρὶν κανεὶς ἀλλοδαπὸς βυζάζτρας του μὰς κάρμη
κ' ἢ ρώγαις τῆς γαιθόβρας μου δὲν θάχουν γάλα δράμι.

Ἐδοί, Ἀρχικροδῶναρε και ἔδωκε τῆς ἡμέρας...
ἐοὺ δὲν εἶσαι ἄνθρωπος αὐτῆς τῆς λιθοσφαιρας,
μὴδὲ κ' ἡ βασιλεία σου μὲ τὸ βαρὺ τῆς κνουθον
δὲν εἶναι, Τσάρε Θεοωρῆ, ἀπὸ τὸν κόσμον τοῦτον,
γχαὶ ἂν ἦτον ἀπ' ἔδω, καθὼς καταλαμβάνεις,
δὲν θάλεγες πὸς ἔκανεσ ἀπὸ τὸν λὰς πὸς κανεὶς.

Ἡ φωτεινὴ φαλάκρα σου φῶς χόνει ἐκηθῶλον
ἐκ τῆς ὁδοῦ τοῦ Ζήνωνος ἀνὰ τὸ ἔθνος ἐλον,
κ' ὅπως ἔκεινον βλέποντες τὸν ἐδηγὸν ἀστέρα
ἦλλαν ἰσθὴν φάτην τοῦ Χριστοῦ οἱ τῆς Περσίας μάγοι,
εἶται και σὺ μὰς ἔφερες τρεχάτους ἐκεῖ πέρα
ὅπου δὲν ἴβρισκεῖ ἄνθρωπος και λάχωνο νὰ φάγγ.

Ἐδοί, Ἀρχικροδῶναρε, μὲ τὸν Συνδυασμὸν,
ποὺ καταπλάσματα ζητεῖς ἀπὸ αναπισμὸν.
Ἄνασκουμπῶσσο γρήγορα και φέρρα τὴν λεπίδα
και λάμψε ὡς Πανσέληνος και Τσάρε Θεοωρῆς...
τοῦ σφαιριδίου ἐλελεο, ἀλλ' ὁμιος παρ' ἐλίπδα
γχαρῖζει τὸ γαιθόβρι μου και νὰ μὲ συγχωρῆς.

**Συστάσεις μερικαί,
ἐλίγον φιλικαί.**

Ἄθηναῖοι ψηφοφόροι, μίαν ψῆφον ἐπιμένω
ἰστὸν Καμπούρογλου τὸν Γιάννην, τὸ παιδὶ τὸ χαιδεμμένο,
πυχει πένα, πυχει γλῶσσα, και σὰς γράφει τόσα νέα
μὲ τῶν ἔνδεκα στοιχεῖα και στοιχεῖα τῶν ἐννέα,
κ' ἔταν εἶναι θυμωμένος κ' ἔταν εἶναι ἰστὰ καλά του
τόσον κόσμω ξετρελλάουν τὰ χοντρά και τὰ ψιλά του.

Ἄ σεις Θυγαῖοι ἐκλογεῖς κ' ἀπόγονοι Λαῖνω,
πρὸς τὸν Σκουλοῦδην σπουάστε τὴν τρίτην τοῦ Μαῖου
και μὴ ποσῶς ἀκούετε κανένα παλαδὸν,
ἀφοῦ κ' ὁ Λόρδος Δίμβραος τοῦ Ἄστωως Θηθῶν
ἐπίταμον τὸν ἔκαμε τῆς Θίβας σὰς πολίτην
κ' ἔνεκ' αὐτοῦ ὁ Στέφανος ἐσώκωσε τὴν μύτην.
Ἄς ἐγγὺ ἀσπορῶσσωπος και μὲ τὸ παραπάνω,
ἐγὼ δὲν πολυψήφισμαι συστάσεις νὰ τοῦ κάνω,
γχαὶ δὲν πρῶτα ἰστὸς χορὸς μὲ ζανεικὰ δὲν τρέχω,
ἔδικό μου φράκω ἔκανα κ' ἀνάγκη δὲν τὸν ἔχω.
Ἄν δὲν ἐγγὺ σεις γάνατε, αὐτὸν δὲν τὸν περῶζει,
ἐμεῖς γὰρ τέτοια πράγματα δὲν βάζομε μαρῶσι.

Ἄ ψηφοφόροι Μήλων και πάσης Σίφρου ἔτε
και ἰστὸν Προβελεγγίου τὴν κἀπην προχωρετε,
κ' εὐθὺς τοῦ Χαριλάου ἡ κἀπην ἄς ἀσπίσθη
και πὰς ἀντίπαλὸς τοῦ ἄς σκάση κ' ἄς ἀφρίσθη,
κ' εἰς ἄπασαν τὴν Σίφρον και σὺμπασαν τὴν Μήλων
ἄς γίγη τέλος πάντων τῆς ἔριδος τοῦ μῆλων.

Παξινοὶ ἀγαπημένοι, κ' ὁ ΡΩΜΗΟΣ πρὸς σὰς κηρύττει
νὰ ψηφίσετε προθύμως Θεοωρῆ τὸν Βελλαντίτην,
πυχειν νεζὸς γεμάτος γῆσοι και δραστήριο παιδί
και καλά γὰρ τοὺς Παζοῦς του χ(λ)ια θεὸ θὰ κελαιτῆ.
Ἄ ἔταν κ' ἄλλον κακομοῖρην μὴ σκορπάτε τὸ μισθὸ σὰς,
βγάλετε τὸν Βελλαντίτην, σὰς τὸ λέγω γὰρ καλὸ σὰς.

Τῆς Σύρας ψηφοφόροι, καθεὶς ἄς τραγουδᾷ:
ἄσπρο και μὲ τὰ θεὸ σὰς τοῦ Γλαμεμολαδᾶ,
κ' ἂν θέλατε τὴν νίκην καθ' ἑλα ἐντελεῖ
λευκὸ τοῦ δικηγόρου κ' ἔξοππου Παντελή,
ἰστὸ πείσμα κάθε μπόφου και κάθε Κορδῶν
και τοῦ Βοκοτοπούλου και τοῦ Τσιροπιᾶ.

Οἱ Ἄθηναῖοι χρεωστοῦν τὸν Λεμονῆν νὰ ψάλλουν
και Βουλευτὴν ἐνδέκατον τὸν Λεμονῆν νὰ βγάλουν.

Οἱ δὲ Ἀργεῖται χρεωστοῦν νὰ βγάλουν τὸν Πλαπούτα,
ποὺ ἔλωσε πρὸς χάριν των ἀμέτρητα παπούτα.

**Εὐχαριστήριον θερμὸν
πρὸς τοὺς μακρὰν κ' ἐγγὺς ἡμῶν.**

Εὐχαριστοῦμεν τοὺς γνωστούς και τοὺς ἀγνώστους φίλους,
ποὺ ἰσδονόμα μὰς ἔστειλαν χαιρετισμὸς ποικίλους,
εὐχαριστίας δ' ὁ ΡΩΜΗΟΣ ἐκπράξει χωριστὰς
εἰς τοῦ Ναυστάθμου τοῦ λαμπροῦ τοῦς Ἰπολογιτάς,
κ' εἰς ἐλοὺς νύφρας εὐχεταὶ κ' ἀπειράκτα ταξιδίεζα
και τακτικὸς λογαριασμοὺς ἰστὰ λάδζα και ἰστὰ εὐδζα.

Ἄ Ρωμηὸς γνωστὸν σὰς κάνω — πὸς ἰστὸ σπῆτι μου ἀνέβη
ἰστὸν Νεκπολὶν ἀπάνω — κ' ἀπὸ τοῦδε σῆνορῶσει,
μὲ ἐνοδοχῶτον Εὐδῆ — δῶδ' ἰστὸ λάδι τρεῖς ἰστὸ εὐδῆ.

μὲ Χημισιον, μὲ μὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
και μὰ χῆρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμή.